

моменти се губи дори контекстът на събитията. Бележките са започнати на 23 март 1896 /не е отбелязано времето на последния запис/, но определено те са правени през последните месеци от живота на митрополит Серафим, когато той вече е сериозно болен. Можем да допуснем, че това обяснява забележаните несъответствия в преразказаните спомени, съпоставимо с документите и други извори, отразяващи неговия дълъг житейски път и дейността му на свещеник и архиерей. /3/

* * *

В споменатите записки на д-р Л. Серафимов се редят факти от битието на баща му, още от времето, когато той живее в родния Пирдоп. Макар и неголямо селище в Златишката каза, то се е наложило сред водещите в Средногорието в стопанско отношение, с несъмнено забележимо място и в сложния процес на национално - духовното ни Възраждане. Повече от оскъдни са сведенията, които дават представа за семейството и ранните години на Златан Груев Кинов. Известна е рождената му дата – 14 октомври 1819 г., имената на родителите му: Дядо Грую Кинов Варивода е роден през 1774 г. /или 1776-80 г./; оженил се за Пена към 1800 -1801 г.; оженил се за Найда, вдовица /майка на Серафим –б.м. М.К./ през 1812 г.

Знаят се двамата братя на Златан – Стрезо и Неделю Груеви, които много години служат като учители и свещеници. Според семейните спомени, братът Стрезо Кинов е учител в Пирдоп, впоследствие е ръкоположен за свещеник от митрополит Дионисий Ловчански. За кратко служи в храма „Св. Успение Богородично“ в Пловдив, а след 1860 г. влиза в монашеското братство на Атонския манастир Хилендар, където става известен като Духовник Савва. В края на живота си приема архимандритски сан.

Другият брат е Неделю К. Груев, също свещеник в Пирдоп през 50 – те години на XIX в., спомоществовател на църковна литература. /4/

От публикации във възрожденската преса, по повод честването празника на светите братя Кирил и Методий в Панагюрище през 1866 г., узнаваме, че Духовник Савва е присъствал на тържеството, освен това се подразбира, че е пребивавал неизвестно колко време и преди това в този град. Очевидно тогава е съумял да спечели уважението на неговите граждани. В дописката на Панагюрското читалище до в. „Турция“ от 1866 г. се подчертава следното: „Духовникът ни Хилендарският Отец Савва“. Не случайно на него, заедно с още двама други свещеници, е поверено да служат „особено приличното на тоя ден тържество“. По повод празника на